

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 08.01.1998, sp. zn. 2 Cdon 753/97, ECLI:CZ:NS:1998:2.CDON.753.1997.1

Číslo: 56/1998

Právní věta: Změna návrhu, kterou žalobce uplatňuje nový nárok (nárok, jenž nemá žádnou skutkovou souvislost s dříve uplatněným nárokem), není v odvolacím řízení přípustná.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 08.01.1998

Spisová značka: 2 Cdon 753/97

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: 99/1963 Sb. § 95
§ 211

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56

Změna návrhu, kterou žalobce uplatňuje nový nárok (nárok, jenž nemá žádnou skutkovou souvislost s dříve uplatněným nárokem), není v odvolacím řízení přípustná.

(Rozsudek Nejvyššího soudu z 8. 1. 1998, [2 Cdon 753/97](#))

Žalobce se domáhal určení, že „okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 je neplatné“. Žalobu zdůvodnil tím, že u žalovaného pracoval „na ústní pracovní smlouvu“ ve funkci technického zástupce společnosti. Dopisem ze dne 9. 3. 1995 mu žalovaný sdělil, že jeho funkce ve společnosti je zrušena a že „je ukončen právní vztah jeho osoby vůči žalovanému“; žalobce se domnívá, že žalovaný „měl v úmyslu s ním okamžitě zrušit pracovní poměr, a to z důvodů organizačních“. Žalobce považuje uvedené okamžité zrušení pracovního poměru za neplatný právní úkon.

Žalovaný potvrdil, že žalobce u něj pracoval ve funkci technického zástupce společnosti. Dopisem ze dne 9. 3. 1995 bylo žalobci pouze oznámeno, že funkce technického zástupce společnosti byla zrušena, a bylo mu přikázáno, aby žalovanému předal dokumentaci, účetní doklady a služební motorové vozidlo, které měl v držení. Pracovní poměr účastníků byl rozváznán až dopisem ze dne 29. 3. 1995, kterým žalovaný se žalobcem podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce okamžitě zrušil pracovní poměr.

Okresní soud v Bruntále rozsudkem ze dne 21. 9. 1995 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 920 Kč „na účet“ advokátky JUDr. D. Ž. a že žalobce je povinen zaplatit „každému ze statutárních zástupců“ žalovaného náhradu mzdy ve výši 438,90 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. Při rozhodování o věci samé dospěl k závěru, že žalovaný dopisem ze dne 9. 3. 1995 „nezamýšlel ukončení pracovního poměru“ se žalobcem a že proto „tato listina není okamžitým zrušením pracovního poměru“. Uvedený závěr učinil na základě „výkladu projevu vůle společníků“ žalovaného, výsledku „samotných společníků“ žalovaného a potvrzuje jej i „okamžité zrušení pracovního poměru z 29. 3. 1995“ (kdyby měl žalovaný za to, že se žalobcem skončil pracovní poměr již dopisem ze dne 9. 3. 1995, neměl by důvod končit s ním opakovaně pracovní poměr okamžitým zrušením z 29. 3. 1995).

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 1. 3. 1996 ve znění usnesení ze dne 9. 9. 1996 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 3776 Kč k rukám advokátky JUDr. H. H. do 3 dnů od právní moci rozhodnutí. Po provedení dalších důkazů (zopakování výsledku žalobce a statutárních zástupců žalovaného Ing. P. N. a Ing. V. Š. a provedení důkazů listinami) dovedl, že dopis žalovaného ze dne 9. 3. 1995, kterým byly žalobci sděleny výsledky valné hromady ze dne 6. 3. 1995 a který podepsali „oba společníci žalovaného“ Ing. P. N. a Ing. V. Š., je „nepochybně právním úkonem, který je nutno vykládat se zřetelem k okolnostem, za kterých byl učiněn, jakož i s ohledem na samotný obsah slovního vyjádření“. Podle názoru odvolacího soudu již „samotný slovní obsah dopisu“, v němž „se uvádí, že jde o ukončení jakéhokoli právního vztahu žalobce k žalované společnosti spolu s prohlášením o zamezení přístupu do areálu společnosti“, nelze vyložit jinak, než že jde „o jednostranný úkon směřující k rozvázání pracovního poměru se žalobcem s okamžitými důsledky“. Tomuto závěru nasvědčují další vyjádření Ing. P. N., bezprostředně následující v řízení vedeném u Policie ČR – Obvodního oddělení v B., v němž uvedl, že „na základě rozhodnutí valné hromady ze dne 6. 3. 1995 a sdělení z 9. 3. 1995 byl se žalobcem okamžitě skončen pracovní poměr“, a další opatření, která žalovaný vůči žalobci učinil (po doručení dopisu ze dne 9. 3. 1995 žalobci nebyla přidělována práce, byl dán zákaz přístupu žalobce na pracoviště a provedena výměna zámku ve dveřích žalobcovy kanceláře). K údajům, které uvedený závěr zpochybňují, odvolací soud uvedl, že nelze přihlídnout k „současným subjektivním stanoviskům účastníků, kterými zpětně hodnotí své projevy i zamýšlené účinky, a jak je dávají nyní do souladu se svými dalšími právními kroky“. Okolnost, že žalovaný dopisem ze dne 29. 3. 1995 se žalobcem okamžitě zrušil pracovní poměr, pak neznamená, že by dopis ze dne 9. 3. 1995 nemohl být považován za „jednostranné okamžité rozvázání pracovního poměru“. Okamžité zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 je neplatným právním úkonem, neboť v něm v rozporu s ustanovením § 55 zák. práce nebylo uvedeno „skutkové vyjádření důvodu, proč byl pracovní poměr zrušen“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podali dovolání oba účastníci.

Žalovaný ve svém dovolání namítá, že pracovní poměr účastníků skončil okamžitým zrušením ze dne 29. 3. 1995, které bylo žalobci doručeno ve smyslu ustanovení § 266a odst. 3 zák. práce dnem 30. 3. 1995; platnost tohoto okamžitého zrušení pracovního poměru nelze zpochybňovat, neboť žalobce žalobu o určení neplatnosti tohoto právního úkonu ve lhůtě uvedené v ustanovení § 64 zák. práce nepodal. Názor odvolacího soudu, který považoval dopis ze dne 9. 3. 1995 za okamžité zrušení pracovního poměru, považuje žalovaný za chybný. Obsahem tohoto dopisu nebyl právní úkon směřující ke skončení pracovního poměru účastníků, ale oznámení o zrušení funkce technického zástupce společnosti, „snaha zabránit ztrátám dokumentů z pracoviště žalovaného“ a „výzva k předání dokladů“, které měl žalobce u sebe. Skutečnost, že v té době žalovaný nezamýšlel rozvázat se žalobcem pracovní poměr, potvrzuje i to, že po jednání valné hromady ze dne 6. 3. 1995 byl žalobci nabídnut „pracovní poměr u organizace ve funkci vedoucího mistra výroby“. Bylo-li na jedné z listin (v hlášení úřadu práce) uvedeno jako datum skončení pracovního poměru účastníků 3. 3.

1995, jde o zjevný omyl pracovnice, která listinu vyhotovila, jenž byl následně odstraněn. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém dovolání namítal, že v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně změnil žalobu tak, že se domáhal, aby vedle určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 bylo také rozhodnuto o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, které mu dal žalovaný podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce dopisem ze dne 29. 3. 1995 ke dni 30. 3. 1995. Odvolací soud se však změnou žalobního návrhu (jeho „rozšířením“) nezabýval a s požadavkem na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 se nevypořádal ani ve výroku ani v odůvodnění svého rozsudku. Žalobce dovozuje, že tímto postupem odvolacího soudu mu byla ve vztahu k takto změněné žalobě odňata možnost jednat před soudem a že tedy rozsudek odvolacího soudu je postižen vadami uvedenými v § 237 odst. 1 písm. e) a f) o. s. ř. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný k dovolání žalobce uvedl, že žalobce nebyl oprávněn uplatnit v odvolacím řízení změnu žaloby, neboť „toto rozšíření“ bylo učiněno až po zmeškání lhůty uvedené v ustanovení § 64 zák. práce; navíc je nepochybné, že výsledky dosavadního řízení nebylo možné pro řízení o „rozšířeném návrhu“ použít. Navrhl, aby dovolání žalobce bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud svým rozsudkem dovolání žalobce odmítl a dovolání žalovaného zamítl.

Z odůvodnění:

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době – vzhledem k tomu, že ke spornému rozvázání pracovního poměru mělo dojít v březnu 1995 – podle ustanovení zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 88/1968 Sb., č. 153/1969 Sb., č. 100/1970 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 72/1982 Sb., č. 111/1984 Sb., č. 22/1985 Sb., č. 52/1987 Sb., č. 98/1987 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 3/1991 Sb., č. 297/1991 Sb., č. 231/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 590/1992 Sb., č. 37/1993 Sb. a č. 74/1994 Sb., tedy podle ustanovení zákoníku práce ve znění účinném do 30. 9. 1995.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzovaném případě zjištěno (správnost zjištění a závěrů soudů v tomto směru žalovaný nenapadá), že žalobce byl u žalovaného od 1. 1. 1993 zaměstnán v pracovním poměru jako technický zástupce společnosti. Dopisem ze dne 9. 3. 1995 žalovaný sdělil žalobci, že na mimořádné valné hromadě společnosti, konané dne 6. 3. 1993, bylo rozhodnuto, že dnem 6. 3. 1995 „je s okamžitou platností zrušena funkce technického zástupce společnosti Ing. O. J.“ a že „tímto rozhodnutím je ukončen jakýkoli právní vztah Ing. O. J. ke společnosti A., s. r. o., a Ing. O. J. není oprávněn jakýmkoli způsobem jednat za uvedenou společnost A., s. r. o.“. V dopise bylo dále mimo jiné uvedeno, že „na základě tohoto rozhodnutí Ing. O. J. předá“ osobní automobil, veškerou technickou dokumentaci a další uvedené listiny a že „vzhledem ke zrušení této funkce nemá s okamžitou platností Ing. O. J. přístup do areálu společnosti A., s. r. o.“. Žalobce považoval obsah tohoto dopisu za okamžité zrušení pracovního poměru a žalobou podanou u soudu se domáhal určení neplatnosti tohoto právního úkonu.

Za uvedeného skutkového stavu bylo pro rozhodnutí sporu mimo jiné významné, zda dopis žalovaného ze dne 9. 3. 1995 obsahoval právní úkon směřující k rozvázání pracovního poměru účastníků, popřípadě o jaký způsob rozvázání pracovního poměru šlo.

Pracovní poměr může být rozvázán (srov. § 42 odst. 1 zák. práce) dvoustranným právním úkonem účastníků pracovního poměru (dohodou) nebo jednostranným právním úkonem jednoho účastníka pracovního poměru adresovaným druhému účastníku (výpovědí, okamžitým zrušením nebo zrušením

ve zkušební době).

Právní úkon je projev vůle směřující ke vzniku, změně nebo zániku těch práv a povinností, které právní předpisy s takovým projevem spojují (§ 240 odst. 1 zák. práce). Projev vůle může být učiněn jednáním nebo opomenutím; může se stát výslovně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit (§ 240 odst. 2, věta první, zák. práce). Projev vůle je třeba vykládat tak, jak to se zřetelem k okolnostem, za kterých byl učiněn, odpovídá pravidlům slušnosti a občanského soužití (§ 240 odst. 3 zák. práce).

Projev vůle musí být určitý a srozumitelný, jinak je právní úkon neplatný (srov. § 242 odst. 1 písm. b/ zák. práce). Není-li projev vůle sám o sobě jednoznačný, lze pochybnosti o tom, jaká vůle jím byla vyjádřena, popřípadě jaký byl její obsah, odstranit výkladem. Smyslem výkladu projevu vůle může být jen zjištění toho, co bylo skutečně projevováno. Pomocí výkladů projevu vůle nelze „nahrazovat“ nebo „doplňovat“ vůli, kterou jednající účastník neměl, popřípadě kterou sice měl, ale kterou neprojevil.

Výslovný projev vůle se vykládá především podle použitého slovního vyjádření (podle smyslu, které použité slovní vyjádření obvykle znamená). Současně je třeba přihlížet ke všem okolnostem, za kterých bylo slovní vyjádření učiněno (zejména ke skutečné vůli jednajícího účastníka); rozhodné jsou přitom jen okolnosti, existující v době, v níž byl projev vůle učiněn. Významným je i to, jak bylo použité slovní vyjádření pochopeno tím, komu byl projev vůle určen. Celkové zhodnocení všech rozhodných okolností pak musí odpovídat pravidlům slušnosti a občanského soužití.

Platnost právních úkonů (včetně pracovněprávních úkonů směřujících k rozvázání pracovního poměru) je třeba posuzovat k okamžiku a se zřetelem na okolnosti, kdy byl právní úkon učiněn. Při výkladu právních úkonů (projevů vůle k nim směřujících) je proto možné přihlížet jen k těm okolnostem, které tu byly jen (právě) v té době, kdy byl projev vůle učiněn.

V posuzovaném případě odvolací soud – jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku – dospěl k závěru, že dopis žalovaného ze dne 9. 3. 1995 obsahuje právní úkon směřující k rozvázání pracovního poměru účastníků. Za přihlídnutí k použitému slovnímu vyjádření a k okolnostem, které svědčí o obsahu projevené vůle (zejména k výpovědi Ing. P. N. v řízení, vedeném u Policie ČR – Obvodního oddělení v B., a k opatřením, která žalovaný vůči žalobci současně učinil), pak dovodil, že šlo o okamžité zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele.

Tyto závěry odvolacího soudu jsou v souladu se zákonem.

Ze slovního vyjádření použitého v dopisu ze dne 9. 3. 1995 vyplývá, že žalovaný se rozhodl nejen zrušit žalobcem dosud zastávanou funkci technického zástupce společnosti; žalobci bylo současně sděleno, že je s ním „ukončen jakýkoliv právní vztah“ k žalovanému. Vzhledem k tomu, že použitá slova „ukončen jakýkoliv právní vztah“ nevyjadřují jednoznačný obsah (nelze z nich bez dalšího dovodit, jaký právní vztah měl být skončen), postupoval odvolací soud správně, když se pokusil neurčitost tohoto projevu vůle způsobem vyplývajícím z ustanovení § 240 odst. 3 zák. práce odstranit. Na vůli, kterou žalovaný těmito slovy skutečně vyjádřil, lze – objektivně vzato – usuzovat z dalších údajů obsažených v dopise. Jestliže žalovaný žalobci sdělil, že „není oprávněn jakýmkoli způsobem jednat za uvedenou společnost A., s. r. o.“, uložil mu vrátit osobní automobil, technickou a projektovou dokumentaci a další listiny, které žalobce používal při plnění svých pracovních úkolů, a zakázal mu s okamžitou platností přístup do areálu společnosti, je již z těchto v dopise uvedených údajů nepochybné, že „ukončení jakéhokoliv právního vztahu“ představovalo jednostranný právní úkon žalovaného směřující k rozvázání pracovního poměru účastníků s okamžitou platností, tedy k okamžitému zrušení pracovního poměru ze strany zaměstnavatele.

Při zkoumání okolností, za kterých byl tento právní úkon (projev vůle) učiněn, odvolací soud též

správně přihlédl k výpovědi Ing. P. N. (společníka a statutárního orgánu žalovaného) učiněné před orgány Policie ČR. V této výpovědi, učiněné dne 4. 4. 1995, Ing. P. N. zcela jednoznačně uvedl, že „pracovní poměr Ing. O. J. byl k naší firmě ukončen“, což žalobci „bylo sděleno přípisem dne 9. 3. 1995“. I z těchto údajů (uvedených bezprostředně po rozhodných událostech) lze na skutečnou vůli žalovaného bezpečně usuzovat. Změnil-li žalovaný (jeho společníci) později rozhodné údaje a obsah dopisu ze dne 9. 3. 1995 vysvětloval jinak, odvolací soud správně k těmto údajům nepřihlížel; projev vůle lze totiž vykládat jen podle těch okolností, které tu byly v době, kdy byl učiněn, a nikoli podle toho, jak jej účastník, který jej učinil, později (často i účelově) interpretuje.

Na opačný závěr nelze usuzovat ani z toho, že žalovaný měl (podle svého tvrzení) okamžitě zrušit pracovní poměr se žalobcem až dopisem ze dne 29. 3. 1995. Odvolací soud správně dovodil, že tato okolnost neznamená, že by dopis ze dne 9. 3. 1995 nemohl být považován za „jednostranné okamžité rozvázání pracovního poměru“. Rozvázání pracovního poměru více právními úkony (učiněnými současně nebo postupně) zákoník práce ani jiné právní předpisy nevylučují (nezakazují).

Dalšími okolnostmi namítanými žalovaným v jeho dovolání se dovolací soud nezabýval; na těchto okolnostech odvolací soud – jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku – své rozhodnutí nezaložil a nebyly tedy pro rozhodnutí věci významné (podstatné). Předestírá-li žalovaný v dovolání vlastní hodnocení důkazů a z něj vyplývající vlastní (od odvolacího soudu odlišné) skutkové závěry, je třeba k tomu uvést, že nejde o způsobilý dovolací důvod. Dovolacím důvodem (podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. c/ o. s. ř.) lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat – jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů – jen ze způsobu, jak k němu soud dospěl. Protože žalovaný v tomto směru nevytýká žádné pochybení, není možné ani polemizovat se skutkovými závěry odvolacího soudu. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zajištění jako jeho výsledek, nelze samo o sobě dovoláním úspěšně napadnout.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska žalovaným uplatněných dovolacích důvodů správný.

Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno k tomu nelegitimovaným subjektem.

Z povahy dovolání jako opravného prostředku plyne, že dovolání může podat jen ten účastník řízení, jemuž nebylo rozhodnutím odvolacího soudu vyhověno, popřípadě jemuž byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech, kterou lze odstranit zrušením napadeného rozhodnutí; nelze přitom přihlížet k subjektivnímu pocitu účastníka, ale pouze k objektivní skutečnosti, zda mu byla způsobena napadeným rozhodnutím nějaká, byť i nepatrná újma.

V posuzovaném případě nebyla rozsudkem odvolacího soudu žalobci způsobena žádná újma na jeho právech. Předmětem rozhodování odvolacího soudu bylo určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 a žalobě bylo plně vyhověno.

Žalobce nebyl na svých právech poškozen ani tím, že odvolací soud neprojednal jeho návrh na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 a nerozhodl o něm. Požadavek určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 žalobce v tomto řízení uplatnil až v odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, a to procesním úkonem, který označil jako „změnu návrhu – jeho rozšíření“. Vzhledem k tomu, že původní předmět řízení nebyl tímto procesním úkonem dotčen (žalobce nadále v nezměněné podobě požadoval, aby o původně uplatněném návrhu na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 bylo rozhodnuto) a že návrh na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 neměl (a ani nemohl mít) s dosavadním předmětem řízení žádnou skutkovou souvislost, nešlo o změnu již dříve (před soudem prvního stupně) uplatněného nároku, ale o uplatnění nároku nového. Změnu žaloby, kterou by byl uplatněn v řízení nový nárok (nárok nemající žádnou skutkovou

souvislost s dříve uplatněným nárokem), lze připustit (jsou-li splněny všechny předpoklady uvedené v ustanovení § 95 o. s. ř.), jen pokud řízení probíhá před soudem prvního stupně. Uplatnění nového nároku až v odvolacím řízení je pojmově vyloučeno. Opačný postup by znamenal, že by odvolací soud - s porušením zásady dvouinstančnosti občanského soudního řízení a funkční příslušnosti - jednal a rozhodoval o nároku žalobce jako soud prvního a jediného (uvažováno z hlediska řádného opravného prostředku) stupně, popřípadě že by musel vždy rozsudek soudu prvního stupně zrušit, aby mohlo dojít k projednání tohoto nového nároku. Věcné projednání nového nároku podaného až v odvolacím řízení a rozhodnutí o něm odvolacím soudem proto není přípustné.

Soud (včetně soudu odvolacího) je povinen o navržené změně žaloby vždy rozhodnout; dokud tak neučiní, může jednat jen o návrhu původním. Jestliže však změna žaloby není - jako tomu bylo v posuzovaném případě - pojmově přípustná, nepředstavuje opomenutí soudu v tomto směru vadu, která by mohla mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí.

V posuzovaném případě měl odvolací soud řízení o žalobě na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 vyloučit k samostatnému řízení a věc postoupit z důvodu věcné příslušnosti soudu prvního stupně k projednání a rozhodnutí. Jestliže tak dosud neučinil, může tuto věc postoupit i dodatečně; žalobce může rovněž navrhnout, aby v řízení o žalobě na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 29. 3. 1995 bylo pokračováno, a soudu nic nebrání, aby jeho žádosti nevyhověl. Tím, že se tak dosud nestalo, nebyla žalobci odňata možnost jednat před soudem a ani na svých právech nebyl poškozen tak, aby se náprava zjednala zrušením napadeného rozsudku (kterým navíc bylo jeho žalobě o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9. 3. 1995 vyhověno).

Z uvedeného vyplývá, že žalobce nemůže mít objektivně vzato žádný zájem na zrušení rozsudku odvolacího soudu. K podání dovolání proti tomuto rozsudku proto není legitimován.

Dovolací soud z uvedených důvodů dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 4, věty první, a § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř. odmítl. Protože rozsudek odvolacího soudu je z hlediska žalovaným uplatněných dovolacích důvodů správný a protože nebylo zjištěno (a ani žalovaným tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolání soud dovolání žalovaného podle ustanovení § 243b odst. 1, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.